

Redactare: Daniel Adrian Olaru
Tehnoredactare: Mariana Radu
Corecție: Bogdan Pavlusenco
Copertă: Luca Emil Cornel

Titlul original: *THE GOD'S EYE VIEW*

Copyright © 2016 by Barry Eisler

© 2019 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
editurii METEOR PUBLISHING

Contact:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: editura@meteopress.ro

Distribuție la:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: carte@meteopress.ro
www.meteopress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
EISLER, BARRY

Operațiunea Ochiul lui Dumnezeu / Barry Eisler ;
trad. din lb. engleză de Mihai-Dan Pavelescu.
- București : Meteor Publishing, 2019
ISBN 978-606-910-131-5

I. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)

821.111

Tipar: ARTPRINT
Email: office@artprint.ro

Barry Eisler

OPERAȚIUNEA OCHIUL LUI DUMNEZEU

Traducere din limba engleză
de *Mihai-Dan Pavelescu*

că te puteai bizui oricând pe mass-media că vor adopta orice nomenclatură livrată de guvern.

– Am înțeles, zise Remar. Cine vrei să se ocupe de campania de presă?

– Ernest este cel mai bun din domeniu. Trezește-l.

– Ernest?

– El i-a convins pe toți din mass-media să descrie erupția de petrol submarin din Golful Mexic ca fiind o „scurgere”.

– Adică inventatorul expresiei „tehnici avansate de interogare”?

– De fapt, Gestapoul a inventat-o – mi se pare că în germană se spune *Verschärfte Vernehmung*. Ernest a fost însă intelligent să împrumute de acolo. Crezi că Snowden este un geniu? Așteaptă până-l va lovi Ernest. Mass-media îl vor psihanaliza ca fiind un narcisist, îl vor judeca și-l vor condamna de trădare în aceeași zi.

– O să mă asigur că se va ocupa el.

– Ne vedem la sediu într-o jumătate de oră.

Încheie con vorbirea, deschise uşa cabinei pentru duş, închise robinetul chiuvetei și reveni în dormitor. Rămase locului o clipă, privind-o pe Debbie, care dormea adânc. N-ar fi putut spune că o mai iubea... dacă o iubise vreodată. În același timp însă exista ceva satisfăcător în legătură cu faptul că o proteja, iar protecția a ceva ce-ți aparținea... era, de asemenea, o formă de iubire, nu? Poate chiar forma cea mai înaltă.

Începu să se îmbrace. Știa că, probabil, n-avea să-i opreasă pe cei de la *Guardian*, dar, de fapt, nici nu-i păsa cât de mult i-ar fi inhibat.

În acel moment nu-i păsa cu adevărat decât de Ochiul lui Dumnezeu, ba chiar îl înspăimânta de-a dreptul. Toate celelalte erau, finalmente, negociabile.

Capitolul 1

Evelyn Gallagher stătea pe un scaun tapițat din anticamera cabinetului directorului, aflat pe colțul clădirii din Fort Meade, cu genunchii lipiți, cu fusta netezită și degetele încrucișate în poală. Ca întotdeauna când aștepta în scaunul acesta, se întreba dacă nu cumva postura era prea rigidă, prea declarativ oficială. Nu voia ca alții să credă că directorul îi stârnea teamă. Ba nu, de fapt, nu voia ca alții să știe asta.

Deși n-ar fi avut cine să-o observe. Era singură în anticameră, cu excepția ofițerului executiv al directorului, generalul Remar, care abia îi aruncase vreo privire din apoișa monitorului său după ce o poftise înăuntru. Cu peticul de pe ochi și cu profilul distrus, cu partea stângă a scalpului grizonantă și tunsă periuță, iar cu partea dreaptă o masă neregulată de plastilină roz, Remar îi cauza întotdeauna nervozitate. Îi venea greu să nu se holbeze la țesutul cicatrizat sau să se întrebe ce orori se ascundea în apoișa peticului. Rănilor și recuperarea lui erau legendare în NSA și suferințele îl sanctificaseră cumva nu numai pe el, ci și pe cel care-l salvase de pe câmpul de bătălie: directorul. Ei formau o unitate, o mâna stângă și o mâna dreaptă, și, indiferent de secretele pe care le cunoștea Evelyn, în prezența legăturii lor se simtea întotdeauna ca o străină.

Își privi discret ceasul de la mâna. Nu știa niciodată cât trebuia să aștepte – putea fi un minut, dar și două ore. Poate că incertitudinea părea umilitoare, totuși căți oameni primiseră nu doar invitația, ci instrucțiunea directă de a se prezenta la director imediat ce sistemul lor afișa o atenționare?

Așa că femeia aștepta, fără să audă nimic altceva decât țăcănișurile încete ale tastaturii lui Remar și zumzetul discret al aparatului de aer condiționat. Nu putea să nege că-i plăcea că nu existau niveluri intermediare între ea și director – îi plăcea că de specială o făcea să se simtă, îi plăcea că linia directă îi oferea o aură de putere și importanță în cadrul organizației. Pe de altă parte, relația aceea o izola. Chiar și în mediul NSA compartmentat în mod ușual, zidurile din jurul activității ei erau extreme. Din căte știa, nimeni

cu excepția directorului însuși nu cunoștea funcția ei, iar directorul îi subliniase în destule moduri clare că privilegiul accesului direct nu era gratuit și că aveau să existe penalizări severe pentru orice scurgeri, accidentale sau de altă natură.

Iar asta părea foarte inopportun în chiar momentul de față. Evelyn era neliniștită de ceva, însă nu se simțea în largul ei cu niciun coleg pe care să-l consulte. Ar fi vrut să-l întrebe pe director, totuși șovăia – ce ar fi reușit dacă deschidea discuția aceea cu el? Subiectul era atât de improbabil, încât ar fi etichetat-o ca persoană nesigură, ba chiar paranoică. Și la ce bun? Ar fi riscat prea multe. Jobul i se potrivea, munca era importantă, salariul decent și beneficiile substanțiale. Mai ales asigurarea de sănătate, fără de care nu l-ar fi putut înscrise pe Dash la școala specială. Fostul ei soț era rău platnic și se temea să-l acționeze în judecată, pentru că nu cumva să riposteze prin aplicarea silită a drepturilor lui de custodie; mama lui Evelyn murise, iar tatăl, care suferea de Alzheimer în stadiu avansat, era internat într-un centru pentru bătrâni, din apropiere. Așa că femeia avea nevoie de postul ei și o liniștea faptul că știa că postul părea să aibă nevoie de ea. Cât despre îndoielile pe care le nutrea, nu toți aveau dubii pe care învățau să le țină, pur și simplu, pentru ei?

Stătea acolo de aproape douăzeci de minute și se gândeau că poate ar fi fost bine să fi trecut în prealabil pe la toaletă și că în mod cert ar fi trebuit să îmbrace un pulover, deoarece, ca întotdeauna, în anticameră era foarte rece, când la un moment dat Remar se opri din lucru, își desprinse ochii de pe monitor și rosti:

– Poți intra.

Evelyn se întrebă cum îl anunță directorul. Probabil că printr-un SMS, aşa cum și Remar îl anunțase pe director despre sosirea ei. Fie asta, fie cei doi își dezvoltaseră un fel de telepatie între ei după ce lucraseră aşa strâns de atâta vreme. Ea se ridică de pe scaun, mai șovăi o secundă, apoi deschise ușa.

Anders stătea înapoia biroului său din lemn care avea forma literei „L”. Peretele din stânga era împodobit cu fotografii unor personaje celebre – președinți, prim-ministri, generali, industriași de renume –, toate umăr la umăr cu directorul sau strângându-i

OPERAȚIUNEA OCHEULUI DUMNEZEU

mâna. Peretele din dreapta era dedicat rafturilor pline cu volume cu aspect serios despre strategia militară, managementul afacerilor și filosofie. Într-un colț era o măsuță pentru cafea, o canapea și două scaune tapisate – un spațiu dedicat întâlnirilor mai îndelungate și poate mai neprotocolare, deși ea nu fusese niciodată invitată să se alăture directorului acolo.

Înhise ușa după ea și rămase tăcută, în timp ce bărbatul scria de zor pe marginea unor hârtii. După câteva secunde el o privi peste ochelarii pentru citit și sprâncenele i se arcuia... de ce oare? Îl irita intruziunea? O saluta? Ca de fiecare dată, îi era imposibil să-l descifreze. Era un bărbat scund de vreo șaizeci de ani, cu păr rar și ten palid. Evelyn lucra de peste un an cu el și încă nu-l văzuse etalând vreo emoție reală, cu excepția unei mijiji periodice și intense a ochilor lui de un albastru-deschis. Nu-l surprinsese niciodată trăgând cu ochii la sănii ei, care crescuseră de la mărimea C la D după ce-l născuse pe Dash și apoi decisese să rămână așa chiar și după ce reîncepuse să facă sport și pierduse kilogramele acumulate pe durata sarcinii. N-o deranja mărimea lor suplimentară – de fapt, ca mamă și unic părinte, saluta atenția pe care o atrăgeau noile ei dimensiuni –, totuși i se părea straniu că directorul nu aruncase nici măcar o privire spre sănii ei. Să fi fost, oare, homosexual? Evelyn știa că era însurat și avea patru fiice adulte, însă asta nu reprezenta o garanție; chiar și în secolul al XXI-lea, în armată existau destui homosexuali nedeclarati, mai ales printre cei din eșalonul superior. La răstimpuri se întrebă ce ar fi făcut bărbatul dacă ea ar fi apărut cu încă un nasture descheiat neglijent la bluză și s-ar fi aplecat mult peste biroul lui ca să-i arate ceva... oare atunci ar mai fi fost capabil să nu tragă cu ochiul? Și totuși, nu încercase să facă niciodată. Directorul nu era genul de bărbat despre care ai fi vrut să credă că te juca cu el.

Anders îi indică unul din scaunele din fața biroului și întrebă:

– Ce este?

Întrebarea era o provocare, o sugestie că, dacă ea profită de accesul direct, atunci trebuia să aibă ceva important să-i aducă la cunoștință. Mai exact ar fi fost preferabil să aibă ceva important să-i aducă la cunoștință.

Evelyn se aseză, cu țălpile lipite ferm pe mochetă. La fel ca în anticameră, în cabinet era exagerat de rece, din cauza aerului condiționat, dar simțea deja o ușoară peliculă de transpirație sub brațe și fu fericită că folosise deodorant.

– Domnule director, sistemul mi-a afișat o atenționare – o potrivire cu două imagini faciale de pe lista de urmăriri. Reporterul Ryan Hamilton de la organizația *Intercept* și Daniel Perkins, CSS-ul din Ankara.

Consultantul Special SUA era reprezentantul senior al NSA în Turcia și-i raporta directorului, fără intermediari. În lume mai existau doar cinci CSS: în Germania, Italia, Thailanda, Japonia și Coreea. Dezertarea unui CSS ar fi însemnat o breșă de securitate importantă și Evelyn îl scrută pe director, curioasă în privința reacției lui.

Nu zări însă nimic, cu excepția ușoarei mijiri a ochilor.

– Ce ai observat?

– După cum știți, suntem conectați la rețelele de supraveghere video din toată lumea. Fluxurile video provenite de la ele trec printr-un sistem de recunoaștere facială și o Rețea Neuronală Convoluțională, care analizează și alte date biometrice, ca înălțimea, lungimea pasului și viteza de mers, iar când anumite persoane sunt observate împreună, sistemul expediază o atenționare. Există multe semnalări pozitive false care trebuie eliminate, dar aceasta este confirmată. Sunt destul de sigură că Hamilton și Perkins s-au întâlnit în Istanbul.

Expresia directorului era atât de impasibilă, încât pentru o clipă păru o mască, precum profilul ars al lui Remar.

– Ai detectat o întâlnire față în față?

– Nu față în față, însă sunt destul de sigură că știu unde s-au întâlnit – pe un feribot de traversare a Bosforului. Am izbutit să mă întorc pe urmele lor și i-am găsit mergând pe rute separate, deși pe feribot nu există videocamere.

Anders se lăsa pe spate în scaun, iar aspectul nepăsător al posturii lui era, ca și întrebarea inițială „Ce este?”, un fel de provocare.

– De unde știi că nu este o coincidență?

OPERAȚIUNEA OCHEIUL LUI DUMNEZEU

– Asta n-o pot dovedi, dar alegerea feribotului îmi pare o dovadă de cunoaștere a tehniciilor de filaj. și mi-ați spus că am permisiunea de a greși în direcția incluziunii, mai ales când unul dintre cei implicați este din NSA.

Dacă declarația ei sunase ca o mustare, directorul nu făcu nimic pentru a o dovedi.

– Când a avut loc această posibilă întâlnire?

– În urmă cu două ore.

– Ei mai sunt în Istanbul?

– Probabil. Bănuiesc...

Evelyn tăcu, gândindu-se mai bine.

– Da?

– Fiind CSS-ul din Turcia, Perkins vă raportează direct, aşa că bănuiesc că n-ați știut că era în Istanbul.

Directorul arcui sprâncenele.

– De ce bănuiești asta?

– Din cauza felului cum ați întrebat dacă ei mai sunt acolo. Ati fi știut dacă Perkins se afla în Istanbul într-o misiune oficială.

Bărbatul o privi în tăcere și Evelyn se întrebă dacă nu vorbise prea mult. Voia însă ca el să știe că avea mai multe abilități decât spargerea de rețele și crearea de sisteme pentru monitorizare. Voia ca el să știe că avea, de asemenea, instincțe bune și că merită mai multă responsabilitate.

– Oricum, continuă femeia, aş recomanda verificarea înregistrărilor unităților vamale pentru a afla când a sosit Hamilton și aş arunca o privire și în telefoanele lor mobile. Dacă au fost închise sau lăsate altundeva, ar părea în mod clar că ei încearcă să nu fie urmăriți. XKeyscore ne-ar putea spune, totodată, multe. Aş fi făcut eu toate acestea, însă nu sunt autorizată.

Era o aluzie subtilă că și-ar fi putut face munca mai bine și mai eficient dacă ar fi dispus de mai multe instrumente.

Dar Anders o ignoră.

– Deducțiile tale sunt corecte. Trimite-mi datele primare. Vreau să știu exact unde și la ce oră au fost reperați pe videocamere.

– Am înțeles.

El își scoase ochelarii, îi așeză pe birou și o privi mai atent.

– Evie, tu ai conceput sistemul de videocamere, nu-i aşa? Femeia clipi, surprinsă că îi spusese pe prenume. Surprinsă, de altfel, că-i ținea minte prenumele.

– Aăă, da, domnule director. De fapt, noi ştiam deja că aproape toate videocamerele de supraveghere sunt conectate în prezent în retele, ceea ce înseamnă că le putem exploata de la distanță.

– Da, însă tu ai condus echipa care a intrat în retele și le-a racordat. Tu ai automatizat sistemul, astfel încât să întrebuințeze retele noi pe măsură ce se activau – aşa cum a fost cea instalată în secret de conducerea de la Harvard în amfiteatre, aparent ca o cercetare a prezenței studenților la cursuri. Tu ai propus utilizarea accesului acesta nu doar pentru desemnare direcționată, ci și pentru supraveghere pasivă, prin conectarea cu tehnologia de recunoaștere facială și Rețeaua Neuronală Convoluțională.

– Așa este.

Directorul încuviauță cu un semn din cap.

– Dacă episodul acesta cu Perkins se dovedește a fi o breșă de securitate, este exact genul de problemă pe care am fi scăpat-o din vedere dacă n-ai fi fost tu. Ai lucrat foarte bine.

Evelyn înțelegea că întrevaderea luase sfârșit. Dacă voia să-i spună despre ceea ce o neliniștea, trebuia să facă în acel moment... sau niciodată.

„Fă-o, își zise ea în gând. Altfel te va săcâi întruna.”

– Domnule director, pot să... mai există ceva despre care voi am să vă întreb, dacă se poate.

El ridică sprâncenele și nu zise nimic.

– Mai țineți minte că luna trecută am descoperit că administratorul de sistem din cadrul CIA era în contact cu Marcy Wheeler, ziarista de la *Emptywheel*?

– Scott Stiles, da.

– Exact, Stiles. Ei bine, ca de obicei, tot ce pot face este să confirm, prin accesul la rețea, existența unei întâlniri. Nu pot să însărcinez pe nimeni în funcție de cele aflate și de aceea nu voi să îți nimică ce au dezvăluit acțiunile subsecvente.

Tăcu, sperând din nou că el va înțelege aluzia și va fi de acord că ea și-ar fi putut face munca mai bine fără ochelarii de cal.

OPERAȚIUNEA OCHEIUL LUI DUMNEZU

Directorul nu spuse însă nimic, ci se mulțumi să etaleze expresia lui neutră descurajantă și privirea sfredelitoare. Evelyn aproape că decise să abandoneze. Totuși, ajunsese până acolo... La naiba!

– Ei bine, la câteva zile după ce am semnalat conexiunea Stiles/Wheeler, am citit o știre în *Post*. Stiles fusese găsit spânzurat în apartamentul lui din McLean.

– Da, cunosc cazul. Mare păcat!

– Așa este. și am fost...

Nu termină fraza. Ce dracu' făcea?

Anders îi zâmbi vag.

– Întrebă dacă a fost vorba despre o coincidență?

– Aăă... da, cred că asta voiam să știu. Mi s-a părut....

– Vrei să știi dacă noi am avut vreo legătură cu decesul lui Stiles.

Evelyn înghiță în sec. Nu putea să nege, fiindcă, într-adevăr, exact asta voia să știe. Totuși, n-o putea rosti cu glas tare. Până și simpla ei sugestie păru brusc o nebunie. Ideea în sine, dublată de rostirea ei cu glas tare.

Trecu un moment nesfârșit de tăcere. După aceea directorul chicotă.

– Răspunsul este „nu”.

Ea îl privi, dar uitătura lui era impenetrabilă. După o altă tăcere stânjenitoare, Evelyn încuviauță din cap și se ridică de pe scaun.

– Vă mulțumesc. Mă... mă simt ca o proastă că am întrebat așa ceva.

Bărbatul clătină din cap.

– Mă bucur că ai întrebat. Este exact genul de întrebări, genul de conexiuni, pe care toți ar trebui să încercăm să le facem. Atât doar că în cazul acesta conexiunea a fost o coincidență.

– Deci... Stiles n-a fost implicat cu nimic... anormal împreună cu Marcy Wheeler?

Urmă o pauză.

– N-am afirmat asta.

– Nu, dar ați precizat că moartea lui Stiles a fost un mare păcat. Sprâncenele directorului se apropiară foarte puțin.

— Așa a fost. Indiferent ce a intenționat sau nu în contactele lui cu bloggeri irresponsabili, Stiles și-a slujit țara mulți ani. În opinia mea, asta face ca moartea lui nefericită, inutilă și prematură să fie, într-adevăr, un mare păcat, aşa cum am zis.

Evelyn încuviință iarăși din cap, înțelegând că ajunsese într-o fundătură și regretând că mersese pe drumul care o adusese acolo. Când fu aproape de ușă, directorul spuse:

— Evie.

Ea se întoarse și-l privi.

Bărbatul aprobă din cap cu un gest apreciativ.

— Ai lucrat foarte bine.

— Mulțumesc.

Evelyn porni spre biroul ei, mustrându-se în gând. Simțise că trebuia să pună întrebarea aceea, însă de ce? Ce încercase să demonstreze și cui? Dacă ar fi vizionat un film, ar fi fost furioasă pe eroină, pentru că și dezvăluise atât de nesăbuit atuurile. Nu aflase nimic, ci dimpotrivă, prin întrebările puse îl făcuse, probabil, pe director să-i pună sub semnul întrebării... nu știa ce anume. Loialitatea sau ceva de felul acesta.

Toate astea erau destul de rele, dar exista ceva și mai rău, ceva despre care femeia simțea că era adevăratul motiv pentru care regreta că întrebăse despre Stiles.

Ea credea că directorul mințea.

Capitolul 2

Imediat după plecarea lui Gallagher, Anders ridică receptorul și contactă unitățile de geolocalizare și cele vamale. Gallagher avea instințe bune, care-l îngrijorau cumva, însă avea să se ocupe de ele mai târziu. Pentru moment contau doar Hamilton și Perkins, precum și posibilitatea ca NSA să aibă un nou Snowden care să opereze din Turcia.

Decise să nu contacteze pe nimeni din Ankara. Nu deocamdată. Se aștepta să găsească tot ceea ce avea nevoie la unitățile de geolocalizare și la cele vamale. și la un sistem pus la punct într-o unitate de exploatare a rețelelor de computere, care penetrase în aproape toate sistemele hoteliere și turistice din lume. Dacă avea să fie nevoie să-l anihileze pe Perkins, era mai bine să fie implicați cât mai puțini oameni, mai ales fiindcă Gallagher își exprimase suspiciuni față de soarta lui Stiles. Scopul programului securizat de compartimentare – geolocalizarea prin intermediul telefoanelor mobile, vămile, forțele de aplicare a legii, monitorizarea prin video-camere de supraveghere, imaginile obținute de la sateliți, citirea plăcuțelor de înmatriculare a vehiculelor auto, și alte câteva, pe lângă programele de metadate mai larg accesibile și mai puțin protejate – era asigurarea că nimeni care nu dispunea de autorizările necesare nu va obține mai mult decât fragmente lipsite de înțeles unitar despre persoana examinată sau motivul pentru care era examinată. Sau despre măsurile luate ulterior.

De fapt, nu chiar tot scopul. Mai exista și alt beneficiu: nimeni, cu excepția lui Remar și chiar Anders, nu înțelegea toate mijloacele de monitorizare pe care NSA le mobiliza asupra unei probleme. Cu un instinct înăscut, directorul simțea că tocmai compartimentarea aceasta, pe care o concepuse după dezertarea lui Snowden, duse la acțiunea lui Perkins. Dacă CSS-ul trădase, atunci a fost foarte prudent în privința folosirii telefonului mobil, a site-urilor pe care le vizita on-line și a multor alte precauții de securitate. Totuși, Perkins nu știa despre recunoașterea facială sau analizele biometrice. O „cărțiță” putea să ocèlească și să scape doar de

sistemele de monitorizare pe care le cunoștea și de aceea era esențial ca aproape nimănui să nu-i fie îngăduită vederea imaginii de ansamblu.

În zece minute primi confirmarea că Hamilton sosise în după-amiaza aceea la Istanbul cu o cursă British Airlines de la Londra. La două ore după aceea, reporterul se cazase în hotelul Rasha. Iar telefonul mobil îi rămăsese în hotel de atunci. De ce și-ar fi lăsat un reporter telefonul mobil în camera de hotel, dacă nu pentru a încerca să păcălească pe oricine l-ar fi urmărit, ca să credă că era tot în cameră? Mai rău chiar, Perkins procedase la fel: telefonul mobil îi rămăsese în apartamentul din Ankara, deși el plecase la Istanbul.

Şi Gallagher avusesese dreptate. Era inimaginabil ca Perkins să fi plecat la Istanbul fără să-l fi informat în prealabil pe Anders. După fuga lui Snowden la Hong Kong din 2013, toate călătoriile și toate contactele cu străini și mass-media trebuiau strict contabilizate din timp. Iar încălcarea de către Perkins a protocolului era un semn rău. Foarte rău. Dar Anders trebuia să aibă mai multe informații pentru a fi sigur, suficient de multe ca să acționeze aşa cum simțea că era necesar.

O sună pe Gallagher.

– Evie, la câte rețele de videocamere ai acces în Ankara și Istanbul?

– Practic, la toate. Există câteva bânci care au sisteme foarte solid încriptate, dar...

– Și filmările video înregistrate cât timp sunt stocate – trei luni?

– Minimum trei luni. Dacă este necesar, putem recupera materiale anterioare care au fost suprascrise.

– Vreau să-ți rulezi sistemul și să vezi dacă îl poți găsi pe Perkins în săli de internet din Ankara, în orice interval temporal care-ți este accesibil.

– Domnule director, cred că dacă v-ați concentra pe telefonul lui mobil...

– Mă îndoiesc cu toată sinceritatea că-l avea asupra lui în vizitele pe care mi le imaginez.

Urmă o pauză.

OPERAȚIUNEA OCHEUL LUI DUMNEZEU

– Am înțeles.

– Dacă găsești ceva, vreau datele, orele și locurile.

– Da, domnule director.

Anders închise telefonul și căzu pe gânduri. De ce ar fi riscat Hamilton și Perkins să se întâlnească față în față? Dacă ar fi fost o simplă scurgere de documente, indiferent cât de masivă, totul s-ar fi putut rezolva de la distanță. Electronic.

Însă acesta era, de altfel, chiar răspunsul, nu? Interceptarea comunicațiilor reprezenta specialitatea NSA. Perkins știa asta și de aceea se temea mai mult de interceptările electronice decât de compromiterea lui printr-o întâlnire directă. Era același raționament pe care-l utilizase bin Laden, când evitase telefoanele și internetul, preferând să se bazeze pe curieri.

Anders simțea totuși că în acest context era ceva mai mult. Poate că ei voiau, realmente, să se întâlnească personal. De ce? Se gândi din nou la Snowden. Materialele divulgate de el fuseseră obscure, practic, o limbă străină pentru cei din exterior. Petrecuse o săptămână parcurgându-le cu Greenwald, Poitras și MacAskill, oferind detalii despre acestea, explicații și alte amănunte esențiale. Dacă Perkins nu voia decât o „scurgere”, și-ar fi putut încărca, pur și simplu, fișierele cu informații pe *WikiLeaks*. Nu, el voia atestare din partea unui jurnalist cunoscut – o cale prin care o scurgere putea fi „spălată” în ceva demn de nivelul unei știri. Altfel limitarea daunelor ar fi fost simplă. Statul poate ignora dezvăluirile ca fiind un act de vandalism sau le poate nega în totalitate.

O alertă de mesaj i se afișă pe monitor. Gallagher făcuse din nou treabă bună. Perkins frecventase minimum patru săli de internet din Ankara. Probabil că existaseră și altele, dar deocamdată fusesese detectat doar în patru. Era totuși mai mult decât suficient.

Anders îi telefonă unei analiste PRISM și-i ceru să afle dacă vreuna dintre activitățile pe internet din sălile respective fusese dubioasă. Întrucât avea datele și orele, analista confirmă în trei minute că cineva din sălile acelea consultase *Intercept*, *WikiLeaks* și alte site-uri radicale. Mai rău, acel cineva se concentrase asupra biografiilor unor activiști, a căror listă părea un catalog de subversivi internaționali: Barrett Brown, Sarah Harrison, Murtaza Hussain,